

skibsforbindelsen mellem Frederikshavn og Gøteborg. Der er jo sket den Ændring i denne Forbindelse, at Farten ikke mere udføres ved danske Skibe, men ved svenske. Spørgsmaalet om Rutens Opretholdelse har været Genstand for Forhandling ikke blot mellem Finansudvalget og Trafikministeren, men ogsaa mellem Udvalget og Repræsentanter for Frederikshavn, og vi er under denne Forhandling kommet til det Resultat, at man bør fortsætte med at yde denne Subvention, om end det svenske Bidrag stadig synes at skulle dale. Det er oplyst for os, at en enkelt svensk Borger personlig bringer et ikke uvæsentligt Offer for at holde Ruten i Gang, og ogsaa dette har vejet til Fordel for, at dette Ændringsforslag stilles, og at vi paa Forhaand har givet Trafikministeren Bemyndigelse til at afslutte Overenskomst med de Parter fra dansk og svensk Side, som administrerer denne Rute.

Herudover har jeg intet at bemærke, og jeg skal med disse Ord anbefale de stillede Ændringsforslag.

Korsgaard: Til de Udtalelser, som den ærede Ordfører fremsatte angaaende Samraadet om Bygning af en ny Færge til Store Bælts Overfarten, vil jeg gerne knytte et Par Bemærkninger. Den ærede Ordfører udtrykte sin Tilfredshed med, at dette Arbejde kommer til Udførelse, og deri er jeg ganske enig. Derimod mener jeg, at dette Arbejde ikke forceres saa meget, som jeg kunde ønske, og dette er Grunden til, at jeg gerne vil gøre et Par Bemærkninger om Spørgsmaalet, for saa vidt i Tilslutning til Bemærkninger, som jeg fremsatte ved Finanslovforslagets første Behandling.

Motiveringen for at bygge den ny Færge findes i Anmærkningerne til Finanslovforslaget. Jeg mener imidlertid, at denne Motivering i alt for ringe Grad lægger Vægt paa den Fordel, der opnaas ved under Isforhold at have en saadan Skruefærge mere. Herpaa mener jeg, at Hovedvægten maa lægges, idet man har Erfaringer for, at under strenge Isvintre er Store Bælts Overfarten ikke fremkommelig med det Færgemateriel, man har, idet Hjulfærgerne straks gaar ud af Virksomhed, og jeg vil gerne pege paa den overordentlige Betydning, det har for en meget stor Del af Landets Erhvervsliv, at denne Forbindelse opretholdes.

I Finansudvalget har den højtærede Minister for offentlige Arbejder udtalt, at under Isvintre fik Statsbanerne ikke alene den Trafik, de normalt har, men ogsaa den,

som Sejlskibene ellers besørger, idet Sejlskibene meget hurtigt slaas ud af Isen, og jeg havde det Indtryk, at den højtærede Minister mente, at Statsbanerne dog ikke i den Forstand kunde være Reserve for Sejlskibene. Jeg mener nu ikke at kunne give den højtærede Minister i alt Fald fuld Ret i denne Betragtning. Jeg mener, at det Problem, der foreligger, naar Sejlskibsfarten maa indstilles paa Grund af Is, er af en saadan Beskaffenhed, at hele Landet er i allerhøjeste Grad interesseret i, at den Trafik, der ikke kan foretages paa den ellers normale Maade, kan ske paa anden Maade, og dette vil jo i denne Forbindelse sige: ad Statsbanerne. I øvrigt maa jeg pege paa — hvilket vistnok Statsbanernes Regnskab vil kunne bære Vidne om —, at det jo ingeniunde er nogen daarlig Forretning for Statsbanerne, naar Isvintre bevirker, at Varer, som ellers sendes ad Søvejen, maa gaa ad Jernbanevejen.

Alt i alt mener jeg altsaa, at det er overmaade vigtigt i en Isvinter at have et bedre Færgemateriel end det, man har, og Spørgsmaalet har da været for mig, om det kunde have været naturligt at fremskynde Bygningen af den her omtalte Færge, saaledes at vi kunde have haft den til Brug i den kommende Vinter. Som nu Forholdene en Gang har været, har det selvfølgelig været umuligt, at vi kunde have den allerede i Vinter, og Temperaturen, som den hidtil har været, tyder jo ogsaa paa, at i den Henseende, jeg her taler om, har det ingen Interesse i Aar. Men hvad det næste Aar kan bringe, ved jo ingen. Skulde Forholdet blive det, at vi til næste Aar fik en streng Isvinter, hævdter jeg, at saa staa vi med et alt for daarligt Færgemateriel, og jeg mener, at man kunde have fremskyndet Arbejdet saa meget, at Færgen kunde have været færdig f. Eks. til Januar Maaned næste Aar. Jeg befrygter, at Tiden allerede nu er saa vidt fremskreden, at det maaske vanskeligt lader sig gøre. Det, som her vilde være sket, var jo det, at af en Bevilling, som man nu ellers først behøver at gøre Brug af i Finansaarene 1925—26 og 1926—27, maatte man have haft noget af til Anvendelse i indeværende Finansaar, 1924—25. Man kan altsaa sige, at det vilde have drejet sig om en Renteudgift og i Virkeligheden intet andet. Det forekommer mig, at de Interesser, der kan komme til at staa paa Spil ved, at vi ikke har den Færge, hvis der kommer en streng Isvinter til næste Aar, er saa betydelige, at de burde have kunnet overvinde den ellers meget fortjenstfulde Tilbøjelighed hos Ministeren for offentlige Arbejder